

Meie Aeg

KRISTLIK BÜLLETÄÄN

NR. 6 (18)

1991

3. AASTAKÄIK

Alu on katkematu kogemus, ent Jumal annab iga päeva korrakaupa - päeva korrakaupa. Igaüks, kes soovib, võib elada ühe päeva võidukalt. Iga päeva elamine selliselt tähendab võidukat elu.

J. H. Chitwood

Jumala Sõna annab rahu, otsivale südamele rahu. See hajutab murekortsud ning toob ahastavates olukordades oleva inimese huulile usaldavad ja siirad sõnad: „Mu hinge hoovab rahu nagu jõgi.”

Ühes kaunis piiblitekstis on kirjas Jumala Sõnast hoovava rahu saladus: „Kindlameelsele sa hoiad rahu, rahu, sest ta loodab sinu peale! Lootke alati Jehoova peale, sest Issand Jehoova on igavene kalju!” (Jes 26, 3.4).

Jumalas leiame rahu, sest Tema on kestvam ja vankumatum kui mäed. Tema on Kalju, kes jääb igavesest ajast igavesti. Tema on alati sama; needki jõud, mis muudavad sageli pöördeliselt selle maailma kulgu, ei suuda Teda väärata. Ajastud mööduvad, kuid Tema olemus ja iseloom jäävad muutumatuks. Ta on igavene Armastus ning kogu võim taevas ja maa peal kuulub igavesti Talle.

Mitte kunagi ei tule aega, mil Jumala armastus oma laste vastu karvavõrdki väheneks. Mitte iial ei leidu olukorda, mil Tema ei kuuleks nende

siiraid palveid ega täidaks nende vajadusi.

Palve, kui see on inimese tõeline side Jumalaga, avab keset elu kiirevat sagimist südamesse tee rahule, mis ümbritseb Jumala trooni. See annab inimesele õige elunägemise ja paigutab asjad õigesse tähtsusejärjekorda.

Meil tuleb VÕTTA aega palveks! Mida kiiremaks muutub elu ja mida tõsisemaks ajasündmused, seda enam vajame palvet enda ja oma pere eest. Õnnelikud on need vanemad, kelle eeskujul õpetab nende lapsi palvetama. Sellised vanemad teevad sirguva põlvkonna heaks kaugelt enam, kui ükski inimlik võimutäius.

Kui me soovime kogeda Jumala täiuslikku rahu südames, tuleb meil rääkida palves Jumalaga kõigest. Mitte ainult teatud asjadest oma elus, vaid kõigest!

ARTHUR S. MAXWELL

KÄESOLEVAS NUMBRIS:

- * Päästja ootel
- * Uue aasta ootel
- * Lahendusest patuprobleemile
- * Teoloogidoktor külas sünnimaal

Pikkade ja pimedate sügisööde saabumine toob nii väikeste kui suurte südamesse ootuse: varsti on jõulud. Kui maapind muutub külmast kõvaks ja veeloikudele tekib jää, kui maa kattub pehme valge lumevaibaga, muutub jõulude lähenemine ootajaile veelgi reaalsemaks.

Aastad pole vennad, nagu öeldakse, ja jõuludki ei saabu alati ühtemoodi; ometi ei jää nad tulemata. Kuid isegi siis, kui me ei märka jõulude saabumist, peatub ometi päeva lühenemine ning öö ei muutu enam pikemaks, kuni valgus võidab pimeduse ja päevad hakkavad taas pikinema.

Kui räägime jõulude ootamisest, tahaks küsida: Mida me õigupoolest ootame või

mida peaksime ootama?

Kas traditsioonilist kirikusseminekut ja meeliülendavaid jõululaule, jõulukuuske, küünlasära ja pidulauda või kasvõi hetkekski unustamist, et elame kurjas maailmas? Võib-olla oleme ka ise kurjad ning vajame seesmiselt puhtamaks ja paremaks saamist. Kas soovime, et meis endis taanduks pimedus ja annaks maad valgusele? Ja et see protsess oleks pöördumatu? Ning et jõululaps Jeesus saaks ka meie elus endale senisest kindlama kohta?

Isegi siis, kui Tal on meie elus juba kindel koht, peaksime mõtlema nagu Paulus: „Ei mitte, et ma... oleksin juba täiuslik, vaid ma püüan kätte saada seda, mille pärast Kristus Jeesus mind on kätte saanud” (Fil 3, 12)»

Teda oodati kaua.

Mitu tuhat aastat! Juba meie kaudged esivanemad Aadam ja Eeva ootasid Tema sündi. Nad surid seda nägemata. Väga paljud ootajad surid seda nägemata.

Selleks, et inimkond ei väsiks nii lõputuna tunduvast ootamisest, ergutas Jumal teda aeg-ajalt uute prohvetlike sõnumitega Päästja sünnist ja missioonist. Iga järgmine prohvetlik sõnum lisas mõne üksikasja nagu uue killukese mosaikpilti, kuni viimaks saabus öö, mil inglid laulsid Petlemma väljade kohal Jumalale kiituslaulu, sest Jumal oli inimkonna päästmiseks võtnud endale inimkuju; oli sündinud meie Päästja Jeesus Kristus.

See oli Jumala ammuste töötuste täitumine. See oli küll ainult algus suurte sündmuste ahelas,

Päästja ootel

kulminatsioon pidi saabuma hiljem, kuid see oli suurepärase algus, ilma milleta poleks kõik järgnev võimalikuks saanud.

Oma maise missiooni lõpul, enne taevasseminekut, töötas Jeesus, et Ta tuleb tagasi.

Nüüd elamegi Tema taastuleku ootel.

Ka seda on inimkond küllalt kaua oodanud. Ja selleks, et inimesed ootamisest ei väsiks, on neile jäetud ajamärgid, mille tähelepanemine teatab, et Jeesuse taastulek läheneb. Ka siis, kui neid märke tähele ei panda, tuleb Ta ometi.

Kristuse taastulek erineb Tema esimesest tulekust väga oluliselt.

Esimesel korral tuli Ta äärmiselt tagasihoidlikult. Teda ei ümbritsenud ei hiilgus ega toredus. Tema maised vanemad, ehkki Taa veti järeltulijaina kuulsast kuninglikust suguvõsast, olid vaesed inimesed. Sellest tunnistab templis ohverdatud tupipaar (Lk 2, 22—24), vaeste inimeste ohver (3 Ms 12, 6—8). Paulus kirjutab: „Sest te tunnete meie Issanda Jeesuse Kristuse armu, et tema, kuigi ta oli rikas, sai vaeseks teie pärast, et teie tema vaesusest saaksite rikkaks” (2 Kr 8, 9).

Jeesus tuli ilmale mitte isegi vaese inimese eluruumis, vaid loomalaudas, ja esimeseks magamisasemeks sai Talle hälli asemel loomade söötmiseks valmistatud söim. Teisel tulekul ilmub Ta „oma Isa (s.o. Jumala) auhiilguses oma inglitega” (Mt 16, 27).

Tema sünnist olid teadlikud suhteliselt vähesed inimesed. Tema taastulek ei jää kellelegi märkamata, „sest otsekui välg sähvab

ida poolt ja paistab läände, nõnda peab olema Inimese Poja tulemine. Ja siis ilmub Inimese Poja tunnustäht taevas, ja siis hakkavad kõik rahva suguvõsad maa peal halisema ja näevad Inimese Poja tulevat taeva pilvede peal suure väe ja auhiilgusega” (Mt 24, 17.30). „Vaata, tema tuleb pilvedega ja kõik silmad saavad teda näha” (Ilm 1, 7).

Kristuse esimese tulekuga kaasnenud muutused inimestes olid suhteliselt vähe silmatorkavad, sest need olid eelkõige vaimset laadi.

Kristuse teine tulek muudab kõik.

Kristuse esimene tulek tõi neile, kes Tema vastu võtsid, seesmise — tõekspidamise ja moraalilise — muutuse. Seal, kus Ta tegutses, said paljud ka oma haigustest terveks, kuid Jeesus tegutses maa peal suhteliselt väikesel territooriumil, Palestiinas, kus elas väike osa tolaeagsest inimkonnast. Pealegi võisid terveksaanud uuesti haigestuda, ja surid. Surnuist üles äratatud ei muutunud surematuiks (välja arvatud see hulgake, kes tõusis üles siis kui Jeesuski ning siirdus koos Temaga taevasse).

Jeesuse tagasitulek puudutab kogu Maa elanikkonda. Tema teise tulekuga kaasneb seesmise muutuse läbi elanute füüsiline (kehaline) muutus. „Vaata, ma ütlen teile saladuse: me kõik ei lähe magama, aga me kõik muutume, äkitselt ühe silmapilguga, viimse pasuna hүүdes, sest pasun hüüab ja surnud tõusevad üles kadumatutena ja me muutume, sest see kaduv peab riietuma kadumatusega ja see surev riietuma surematuse-

ga” (1 Kr 15, 51.52). „Siis avanevad pimedate silmad ja kurtide kõrvad lähevad lahti. Siis hüppab jalutu otsekui hirv ja keeletuma keel hõiskab” (Jes 35, 5.6).

Kristuse esimene tulek avas kõikidele uue parema võimaluse Jumala poole pöördumiseks ja senisest patuelust loobumiseks. Jeesus kutsus kõiki inimesi pöörduma ja pakkus igale soovijale selfekohast tõhusat abi. Keeldujaile aga ei juhtunud midagi erilist.

Kristuse taastulek mõjub nelle, kes selleks valmis pole, rängalt.

Ilmutuseraamatus kirjutatakse: „Ja ilmamaa kuningad ja suured isandad ja sõjapealikud ja rikkad ja võimumed ja kõik orjad ja kõik vabad pugesisid varjule koo- bastesse ja mägede kaljudesse ja nad ütlesid mägedele ja kaljudele: „Langege meie peale ja varjake meid selle palge eest, kes aujärjel istub, ja Talle viha eest! Sest on tulnud tema suur vihapäev, ja kes võib püsida?” (Ilm 6, 15—17). Ta tuleb ju „Oma Isa auhiilguses oma inglitega, ja siis ta tasub igaühele tema tööd mööda” (Mt 16, 27).

Kui Mooses soovis kord näha Jumalat Tema auhiilguses, siis vastas Jumal talle: „Sa ei tohi näha mu palet, sest ükski inimene ei või mind näha ja jääda elama!” (2 Ms 33, 20). Nii mõjub jumalikus auhiilguses ilmuv Kristuse tulek patusele inimesele surmavalt. Kui armusaanuid ei muudetak, ei jääks nemadki ellu.

Mida teha, et Kristuse taastulekupäev ei oleks meile hirmuäratav päev, vaid rõõmupäev?

Apostel Peetrus ütles oma kaa- saegseile, ja ütleb Pühakirja kaudu täna meilegi: „Sellepärast parandage meelt ja pöörduge, et teie patud kustutataks, et hingamisedjad tuleksid Issanda palgest ja et ta läkitaks teie jaoks määratud Kristuse Jeesuse, keda taevas peab pidama enesele selle ajani, mil oma kohale asetatakse kõik, mis Jumal on rääkinud kõigi oma pühade prohvetite suu kaudu maailma ajastust alates” (Ap 3, 19—21).

Andkem endi elus Jeesusele senisest kindlam ja väärikam koht!

„Vaata, Tema tuleb pilvedega ja kõik silmad saavad Teda näha!”
Ilm. 1:7

HEINO LUKK

Austatud lugeja, märkamatult kiiresti on möödunud päevad ja nädalad ning me seisatame taas uue, seni veel tundmatu aasta ees. On saanud tavaks, et koos tulevikuvaatega suuname põgusa pilgu ka möödunud, meenutame head ja ilusat, kõike seda, mis meid lembeselt puudutas. Kuid mis salata — mõnikord ei saa niisama lihtsalt mööda sellestki, mis südant riivas või hinge mõne valusa haava löi.

Elus on tavaliselt ikka nii, et ei ole head ilma halvata. Samas rõõmustab teadmine, et halb pole meie pidev pärisosa. Rahvasuu ütleb, et õhtul jääb nutt öömajale ja hommikuks on taas rõõm varuks. See on patuse ühiskonna üks seaduspärasusi, mis toimib meie tahtest, meie soovidest olenemata.

Samas on nii, et ükskõik milline on meie hinnang minevikukogemustele, on see ikkagi väga subjektiivne. Küllap on seegi loomulik, sest oleme ikkagi vaid inimesed oma küündimatuses ning näeme kõike ümbritsevat läbi oma puuduliku tunnetuse prisma. Rõõmsaks teeb teadmine, et Jumala teed on imelised ning ainult Tema näeb kõike õiges valguses ja ainult Tema üksi teab, mis meile tõeliselt kasuks tuleb. Juhtides päevast päeva meie muldseid radu, peab Igavene Isa silmas eelkõige just oma laste heaolu. Omal ajal, kui Mooses soovis näha Jumala ahihiilgust, ütles Universumi Valitseja talle nii: „Kui ma olen sinust möödunud, võid mind näha ainult seljatagant“ (2 Ms 33, 23).

See on tavaliselt ikka nii olnud, et inimene mõistab Jumala teid, saab aru Tema plaanidest alles siis, kui need on tema elus realiseerunud. Tundub, et tegu on tagantjärele tarkusega, mida peetakse üldiselt kahetsusväärseks nähtuseks. Aga küllap tuleb seegi hinnang inimese puudulikkusest. On see siis hea või halb, kuid igaüks meist annab kõige täpsema ja tõesema hinnangu just sellele, mis taga. Me möödame olevikku mineviku abil, rääkimata siis veel tulevikuvaateid, mille tegemisel tuleb arvesse otseselt või kaudselt kogu minevikupärand. Jumal ütles Moosesele: Sa võid mind näha ainult tagant. Ja kas pole nii, et meiegi saame Jumala plaanidest hoopis selgema pildi neid tagantjärele oma isiklike kogemuste kontekstis vaagides.

Tuult kirikulaulus öeldakse:

Kui vaev on mööda läind, siis selgelt näen ja oma saatusest vast aru saan. Jälle tagantjärele tarkus, aga me tahaks näha ka ettepoole. Mis ootab ees? Kas vaba Eesti Põhjamaade peres, üksteise poole avatud piiride ja südametega või elu isolatsioonis, aastakümnete jooksul kujunenud vääristavate elureeglite järgi? Kas Tšernobõli

UUE AASTA OOTEL

kordumine või hoopiski globaal-konflikt, mis paiskab kõik hea ja halva olematusse?

Inimesed ütlevad elutargalt, et minevikku ei saa muuta, seda ei saa olematuks teha, parandada. Aga tulevik on tundmatu ja tume. Tõsi küll, sündmused meie ümber on kurjakuulutatavad. Inimesed elavad ahastuses ja kartuses tundmatu tuleviku ees. Aga see ei peaks puudutama sind, kes sa oled teinud Jumala oma tugevuseks ning elad usus ja lootuses, et tulevik on Igavese Isa kätes.

Inimkond on pidevalt oma õnne otsingul. See on protsess, kus lihtsust peetakse primitiivsuseks. See on protsess, kus lihtsaid võtteid alahinnatakse. Seegi on inimlik.

Kui raskele haigele tehakse ettepanek viia läbi mingi lihtne ravikuur: kas veeprotseduurid või näljaravi või kasutusele võtta looduslikud ravivahendid, siis ta kahtleb sellise ravi otstarbekuses. Mõeldakse nii: kui haigus on tõsine, peab ka omaltpoolt midagi väga tõsist ette võtma; lihtsad vahendid siin ei aita.

Inimkond tahab saada õnnelikuks. Ta ajab taga oma igatsuste ja unistuste sinilindu ning arvab, et lahendus on mingis väga keerulises protsessis. Probleem tuleb lahendada väga kõrgel tasemel. Sellega peavad tegelema akadeemikud ja presidendid, kardinalid ja Rooma paavst. Mida kõrgem on eesmärk, seda keerulisem arvatakse olevat selleni jõudmise tee.

Armas sõber, meie häda ongi sageli just selles, et samastame lihtsuse ja primitiivsuse, oskama-

...Mitte ainult leivast...

ta tabada õnne, mis asub meie vahetus läheduses. Harjumuspärane on seostada oma õnne pidupäeväsäruga, peoülevusega, mis ei ole igapäevane. Igapäevanus häirib, masendab, sest see tundub liialt rutiinsena, tavalisena, endastmõistetavana ja kohutavalt lihtsana.

Inimene on harjunud paljusid asju endastmõistetavaks pidama. On tavaline, et igal kevadel tärkab oras ja sügisel lõigatakse vilja. Üsna loomulikuks ja argiselt igapäevaseks peame kaunist suvesära ja kosutavat vihma põua ajal. Meid ei pane imestama aastaegade vaheldus ega järjekordselt kätte jõudev uus aasta, sest nii on ajast-aega ikka olnud. Aga nähem kõiges selles Jumala kätt, Tema õnnistust, tagatist meie õnnele.

Võtkem Jumala õnnistusena sedagi, kui kohtate oma sõbra silmades hellust, heatahtlikku naeratust ja rõõmsära. Ärge pidage seda igapäevaseks. Ning vastake samaga. Kui me vaid teadvustaksime igal päeval seda, et Jumala

õnnistused, meie õnn peitub nii lihtsates asjades, kui kauniks võiks siis muutuda elu?

Sõber, kuigi algav aasta töötab tulla sündmusterohke, täis suuri ja väikeseid tegusid, milles sinugi väärtuslik panus, püüa siiski leida aega isegi kõige metsikumas elukeerises korraks seisatada. Sa vajad üksiolemise vaikesid hetki, et elu üle järele mõelda, eelse päeva samme kaaluda, Moosese kombel Jumala au imetleda.

Ei ole midagi väärtuslikumat, kui avastad oma kogemustes Jumala õnnistava ja juhtiva käe. Olgu see käsi tulevikuski sinuga. Ja kuigi päevad mööduvad imekiirusega ning peagi on meie mainee tee käidud, pole põhjust kurvastuseks. Elagem Jeesusega kohtumise rõõmsas ootuses. Ja kui see ootus täitub, näeme Jumalat mitte ainult Tema tegudes ja oma puudulikes elukogemustes, vaid palgest palgesse.

AARNE KRIISK

KAS ELAME MAAILMA AJALOO LÕPUL

Piibel räägib lõpuajast ja maailma ajaloo viimastest päevadest. Neid mõisteid pole välja mõelnud kõmuarmastavad inimesed. Nii Vana kui Uue Testamendi kirjutajad räägivad vana maailma hukumisest ja uue maailma loomisest.

Inimesed, keda need mõtted hirmutavad, näevad neis tekstides enamasti vaid lõppu. Seevastu Piibli ajakohase sõnumi edastajad mõtlevad Jumala õiguse võidule kurjuse ja patu üle. Lõpp tuleb kurjusele ja kõigele sellega seonduvale. Patt ja patu jäljed kõrvaldatakse, kuid õigus jääb püsima.

Maailma lõpp on Jumala plaanis vaheetapp. Sellest hoolimata on see inimese jaoks väga tõsine asi, sest inimese valikust sõltub, kas tema jaoks saab olema tulevikku pärast maailma lõppu. Just nii nagu surm lõpetab inimese jaoks tema isikliku päästeaja; nii lõpetab maailma lõpp kogu maailma armuaja. Valik tuleb teha enne seda. Pärast ei ole enam võimalust, sest „kui õel inimene sureb, siis ta lootus hävib” (Õp 11, 7).

Kristuse teine tulemine

Piiblit uuriva kristlase jaoks tähendab maailma lõpp Kristuse teist tulemist ehk tagasitulekut. Seetõttu kõnelevad kristlased pigem sellest. Juba Jeesuse esimesed järelkäijad seostasid kaks sündmust: maailma lõpu ja Kristuse tuleku (Mt 24, 3). Maailma lõpp viitab rohkem hävingule ja hukatusele, Jeesuse tagasitulek aga usus Kristusesse surnud inimeste ülestõusmisele, elus olevate surematuks muutmisele ja Jumala juurde saamisele. Sellest lähtuvalt nimetatakse Kristuse tulekut öndsaks lootuseks (Tt 2, 13).

Lõpu tunnused

Ehkki Jeesuse eesmärgiks oli pöörata inimeste tähelepanu eelkõige pidevalt valmis olekule ja mitte niivõrd ennete jälgimisele, loetles Ta siiski mitmeid märke, mis eelnevad Tema tulemisele ja maailma lõpule. Matteus, Markus ja Luukas on Jeesuse poolt nimetatud tunnused kirja pannud. Pikim loetelu leidub Matteuse evangeliumis (24 ptk.).

Jeesus nimetas sõdu, maailma sõdu, näljahädasid, maavärinaid, epideemiaid, usulist tagakiusamist, valekristuste ja valeprohvetite petlikku tegevust, seadusetust, üleüldist kimbatust ja hirmu tuleviku ees, ilminguid taevaotuses, veeputuse-eelset muretut eluviisi ja Soodoma elanikele omast lodevust (Mt 24; Mrk 13; Lk 21). Uue Testamendi kirjutajad lisavad loetellu töökonfliktid (Jk 5), jutud rahust (1 Ts 5), usulise taseme allakäigu, vägivalla kasvu ja rahaahnuse (2 Tm 3), usuküsimuste pilkamise (2 Pt 3) ning vaimumaailmaga ühendust pidavate liikumiste hoogustumise (1 Tm 4). Tähelepanuväärseks ajamärgiks tuleb pidada ka saastumist, millest kõneles juba prohvet Jesaja (24) ja millele osutab Ilmutuseraamat (16).

Tark inimene valmistub

Jumal väljendab vägagi ilmselt soovi hoida usklikes alal pidevat valvelolekut, et nad ei vajuks patusesse muretusse. Kuigi Jeesus ütleb, et ükski ei tea maailma lõpu või Jeesuse tagasituleku täpset aega (Mt 24, 26), võib ajamärkide jälgija täheldada nimetatud ilmingute ja tunnuste päris ilmselt sagenemist, võimendumist ja levikut. Paikkondlikest nähtustest on saanud või saamas ülemaailmsed. Piibli õpetuse seisukohalt ei ole siiski tähtsaim see, kas mingi märk on juba aset leidnud, kas seda on nähtud. Tähtsaim on olla vaimulikult valmis.

Jeesus kõneles korduvalt oma tuleku ootamatusest (Mt 24, 42–44). Tark inimene elab nii nagu oleks Kristuse tulek juba „ukse ees” (Mt 24, 33), sest sama eeldavad ajastu sündmused. Hirmu tuleviku ees pole paratamatus (Lk 21, 25), kuna igal inimesel on võrattu eesõigus teha õige valik. Mitte keegi ei pea kord kahetsema seda, et ta valis ja võttis omaks Jumala pakkumise, Jeesust saadava pääste (Jh 3, 16).

SULO HALMINEN
„Nyky aika” 6 1991

„...minu läbi su päevad saavad paljuks!”

On hingamispäeva hommik. Jumalateenistuse alguseni on veel aega. Väike koosolekusaal Jõgeval ootab kirikulisi. Siis peatub maja ees auto ja juhi kõrvalistmelt tõuseb vanamemm. Peaaegu alati on ta hingamispäeva hommikul kirikusse tulijatest esimene. Tema kohalolek saab sõnatuks, kuid sügavaks sisemiseks rõõmuks kõigile teistele tulijatele.

Piiblitunnist võtab ta aktiivselt osa ning tema palve on lihtne ja sügav. See vanamemm on SP Jõgeva Adventistide Koguduse liige Anna Paeveer. 15. septembril võisime koos temaga olla rõõmsad ja tänulikud tema 100-ndal sünnipäeval.

Eelmisel sajandil sündinud inimese ellu mahub teadagi palju. Lähikäidud tee on olnud kord päikeseline, kord pilvine. Jumal on kondinud ta kõrval alati. See on Anna tunnistus. Tunnistus mitte ainult sõnades. Jumala ligiolek

muudab inimese rahulikuks, usaldavaks, tänulikuks, rõõmsameelseks. Jumala ligiolek vajutab pitsarina inimesse kauni iseloomu. Võib kõhklematult öelda, et Anna Paeveer on elav näide sellest.

Oli aasta 1915, kui vanematekodus Narvas elav noor neiu Anna Lööke hakkas koos õega külastama SP Narva Adventistide Koguduse jumalateenistusi. Aasta hiljem, märtsikuul, tütarlaps ristiti. Ristijaks oli v. Hallang. Seega täitus tänavu kevadel Anna Paeveeril 75 aastat kogudusestaaži.

Tark Saalomon on öelnud: „Jehoova kartus on tarkuse algus ja kõigepühama tundmine on mõistus! Sest minu läbi su päevad saavad paljuks ja su eluaastad jätkuvad!” (Õp 9, 10.11).

Kinkigu Jumal jätkuvalt tervist ja rõõmu igavese eesmärgi poole astudes.

IRENE VARI

TEOLOOGIADOKTOR KÜLAS SÜNNIMAAL

Möödunud suvi oli adventkiriku elus rikas huvitavate vaimulike ürituste poolest. Enim kõneainet on kiriku liikmetele andnud evangeelsed loengusarjad, mida peeti mitmes SP Adventistide Euro-Aasia Divisjoni piirkonnas — Siberis, Ukrainas, Lätis.

Hilissuvel jõudis järg ka Eestisse. 30. augustist 20. septembrini toimus Tallinna adventkirikus vaimulik seminar „Piibel avaneb”. Seminari põhiraskest kandis teoloogiadoktor Vello Kotter USA-st, kes viibis koos abikaasa-ga üle mitme aasta taas sünnimaal.

Huvi ürituse vastu oli meeldivald suur. Algselt plaanitud ühe esinemise asemel tuli külalislektoril rahva ette astuda kaks korda õhtu jooksul, ja seda viis päeva nädalas. Täissaal kuni seminari lõpuni andis tunnistust Raamatute Raamatu sõnumi aktuaalsusest ka meie muutuvast ühiskonnas. Kogu seminari kõrgpunktiks sai ilmselt viimane loenguõhtu, mil rohkem kui viiskümmend inimest kinnitasid ristimisega oma töotust elada uut elu Jumalas.

Mõned tunnid enne Vello Kotteri ärasõitu esitasin talle mõned küsimused, millele teoloogiadoktor ka meelstasti vastas:

Sa oled sündinud Eestis. Kuidas sai Sinu koduks Ameerika?

VK: Kui ma olin kolm nädalat vana, viidi ära minu ema ja isa. See oli 1941. aasta küüditamise ajal. Elasime tollal Pärnus, Seedri tänavas. Minu ema lootis, et ta jääb siiski Eestisse, kuid see lootus ei täitunud. Algas pikk Siberitekkond, millest isa enam ku-

nagi tagasi ei tulnud. Ema nägi oma sünnimaad alles 14 aastat hiljem. Mina jäin tädi ja vanaema hoole alla ning siis, kui nad 1944. aastal sõjajalust Saksamaale põgenesid, võeti mind kaasa. 1950. aastal asusime elama USA-sse New Yorki. Niimoodi see oli.

Võib-olla räägid mõne sõnaga oma haridusteest ja tööst?

VK: New Yorgis lõpetasin adventistide keskkooli, seejärel Columbia Uniooni kolledži. Haridustee jätkus Andrews Ülikoolis, mille lõpetasin 1981. aastal. Teoloogiadoktori kraadi sain pärast sama ülikooli teistkordset lõpetamist 1985. aastal.

Vaimulikuna olen töötanud mitmes USA osariigis — Virginias, Marylandis ja Floridas. Praegu olen pastoriks Brunswickis Maine'i osariigis, kus töötan kohaliku SPA Liidu suurimas koguduses.

Eestis oled Sa juba varem mitmendat korda. Milliste ootustega tulid seekord?

VK: Olin varem kuulnud inimeste suurest huvist vaimulike asjade vastu Venemaal, samuti arvukatest ristimistest seal. Arvasin aga, et eestlased on oma olemuselt külmem rahvas, kelle huvid on enam seotud maiste asjadega. Seetõttu üllatas, et seminari kuulajaskond oli nii arvukas ja õpi-

himuline ning tekkis isegi probleeme nende mahutamiseks. Oleks mul Ameerikas ka selliseid probleeme!

Rõõmu tegi see, et kuulajate hulgas oli arvukalt haritlast. Elu on ju näidanud, et neil inimestel on millegipärast raskem kirikuteed jalge alla võtta. On hea meel, et nad mind kuulama tulid, samuti, et nii paljud oma elu Jeesusele pühendasid ja ristimisele tulid.

Oo, Jumal on tõesti õnnistanud! Kui sõitsin Tallinna trollis ja nägin läbi akna minu nimega müürilehti, mis inimesi seminarist osa võtma kutsusid, tuli see suur mure, mille pärast olin pinges juba Ameerikas: kuidas ma oma eesti keelega hakkama saan. Minu keelepraktika on olnud siiski üsna väike. Kuid Jumalale tänu, et kõik see, mida ma õelda soovisin, jõudis kuulajateni. Seejuures olen ka tänuvõlgu oma tädile ja hr. Olev

Trallale Torontost, kes paljud minu ingliskeelsed loengud eesti keelde tõlkisid.

Mis on Sind Eestis veedetud päevade jooksul üllatanud?

Inimeste väga suur huvi UFO-de vastu. Vestlesin siin paljude inimestega ning mult küsiti ilmingimata: „Mida sa arvad UFOdest?” Ei oska öelda, millest selline huvi. Ameerikas erutab vaimulikke ringkondi praegu hoopis õpetus Jeesuse Kristuse salajasest tagasitulekust maa peale.

Millisena näed Sa adventkirikut homses Eestis?

Eesti on nüüd vaba. Arvan, et vabadus aitab kirikut rohkem kui rahvast. Võite vabalt jutlustada. Loodan, et Eesti Adventkirikut saab jälle osa Trans-Euroopa Divisjonist ning sealt lähtuv igakülgne abi aitab teil edukalt täita oma missiooni Eesti rahva teenimisel.

Küsitles REIN KALMUS

Vilistaja

O'Brien astus välja lennujaama lükan-dustest. Lend Pariisist Bukaresti oli tugevale lumesajule vaatamata sujunud normaalselt. Nüüd, kui jääne detsembrikuu pures läbi mantli, igatses mees jõuda hotellisoojusesse.

Ta sammus tõtalt piki rahvarohket tänavat, põigeldes tehaseväravast väljuvate tööliste vahel. Ümber kõlasis rumeenia- ja itaaliakeelsed jutukatked. O'Brieni kõrv püüdis asjata tabada ingliskeelseid sõnu.

Teda haaras üksildustunne. Ta tahtis kellegagi, ükskõik kellega, rääkida emakeeles. Veel mõned päevad ja ta on taas koduses Chicagos, oma pere keskel, kuid just praegu tundus see nii kättesaamatult kaugena.

Oodates ristteel valgusfoori rohe-

list tuld, kuulis ta äkki keset tänavasaginat ja ruttu armsat tuntu meloodiat. Ta tardus üllatunult paigale. Jah, tõepoolest! Keegi vilistas kindlalt ja äratuntavalt vana laulu viisi. Seda laulu oli O'Brien väikeses poisina sageli kirikus laulnud: „Üks kindel linn ja varjupaik...”

Keegi selles rahvahulgas pidi olema usklik! Hetk hiljem tungles O'Brien jalakäijatevoolus, et leida vilistaja. Ta soovis väga, et tundmatu vilistaks veel ühe salmi. Nüüd tundusid helid kaugenevat ja O'Brien seadis sammud vastassuunda. Lõpuks jõudis ta otsituni.

Vilistajaks oli lüheldane, jassakas rumeenlane, peadki naha, et tehase tööline; vatijopi all flanellplüüs, peas kõrge karvamüts ja käes suur must turkott.

Kõhklematult sirutas O'Brien käe

ja püüdnud meest ölast. Rumeenlane pööras pead ning silmitses teda varjatult imestusega. O'Brien leidis end äkki väga rumalas olukorras. Asja eest teist takka oli ta käinud ühe võhivõõra nimesse kannul ainult sellepärast, et too oli vilistanud tuttavat viisi!

O'Brien pöördus minnekule. Mehe julgustav hääletoon, kui too talt midagi rumeenia keeles küsis, pani ta seisatama. O'Brien naeratas ja tõmbas sügavalt hinge. Ta osutas esmalt endale, siis mehele ja seejärel üles taevala poole ning ümises pisut laulu „Üks kindel linn ja varjupaik”.

Rumeenlase näole ilmus lai naeratus. Ta haaras kinni O'Brieni hõlmast, patsutas teda ning suudles mõlemale põsele. Käsi endiselt O'Brieni õlal, osutas ta enesele ja ütles: „Rudolf!”

Seejärel sikutas Rudolf O'Brieni enda järele läbi rahvahulga, kogu tee elavalt selgitada püüdes, et neil seisab ees ühine lõu-

nasööök. Nad keerasid väikesesse pöiktänavasse.

Kõrged õlgkatusega majad kummalgi pool teed andsid tänavale muistse ilme. Rudolf tõmbas lahti ühe maja välisukse ning hoidis seda O'Brieni ees pärani.

O'Brien astus sooja, aurusesse kööki, kus lõhnas koduleiva järele. Pere koondus mehi südamlikult tervitama. Rudolfi naine surus ujedalt külalise kätt ning kattis siis juba niigi täis lauale ühe koha lisaks.

Siiis, kui kõik olid laua ümber istet võtnud, võeti üksteisel käest kinni. Rudolf langetas pea toidupalvaks. Lõpetanud, noogutas ta uuele sõbrale, ning ka O'Brien tänas Jumalat toidu eest. Ja mitte ainult toidu, kaitse ja sõpruse eest, vaid ka selle eest, et Jumala armastus liidab ühte erinevad inimesed.

JANELLE SWANSON
„Nuori usko” nr. 1 1991

ARUANNE JEESUSE USUST

12

(Algus „Meie Ajas” nr. 1 (7) 1990)

Ellen G. White'i kirjutised, kõned ja nõuanded puudutasid väga erinevaid eluvaldkondi. Alati õhutas ta inimkonda ülevamate eesmärkide poole ning püüdis suunata inimesi pühendama oma jõuvarusid õilsate sihtide saavutamisele.

Kasvatustöö alal rõhutas Ellen G. White inimese kehaliste, hingeliste ja vaimulike võimete harmoonilist arendamist. Ta innustas rajama nende põhimõtete järgi tegutsevat haridusasutuste võrku, millesse tänapäeval kuuluvad tuhanded õppeasutused alastmest ülikoolideni.

„Äsja sattus minu kätte Ellen G. White'i raamat „Education” („Kasvatus”),” kirjutas mõned aastad tagasi Columbia Ülikooli juures asuva Õpetajate Täiendusinstituudi pedagoogikaproffessor Florida Stratemeyer. „Sajandivahetusel kirjutatuna oli nimetatud teos rohkem kui 50 aastat oma ajast ees. Mind hämmastas sügavalt tõsiasi, et selle oli kirjutanud naine, kes oli käinud koolis ainult kolm aastat. Kirjapandud arutluskäigu avarus ja sügavus üllatasid mind.”

„Piibel räägib, et inimene ei saa õigeks oma jõupingutustest. Oleme selleks liiga patused, taevariiki ei saa aga ühegi patuplekiga. Õeldakse: Kristuse veri puhastab! Kuid mis on siis inimese osa? Väidetakse, et ainult andekspalumise on vähe, ka ise peab oma vead ära võitma. Kuidas, kui me samas ikkagi tahtmatult pidevalt patustame; alatas lööb vana loomus välja?”

Esitatud küsimus puudutab probleemi, mis Jumalal tuli lahendada inimkonna suhtes ja mis meil igaühel tuleb Jumala abiga lahendada enda jaoks.

Üks on selge — taevariiki ei saa lubada pattu; ei saa lubada patu põlistumist. Patt on nagu nakushaigus, mis on sellel planeedil rikkunud kogu Jumala täiusliku loomingu, põhjustanud nii palju valu, kannatusi ja leina. Terve universum on huvitatud, et see ei jätkuks ega korduks. „Tema teeb lõpu! Häda ei tule teist korda,” ütleb prohvet Nahum (1, 9).

Kuid me oleme ju tõepoolest patused — nii tegudelt kui olemuselt! Ja patu palk (s.t. tagajärg) on surm. Oleks tõeliselt troostitu, kui poleks teist aspekti — evangeliumi: „Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et ta oma ainusündinud Poja on andnud, et ükski, kes temasse usub, ei saaks hukka, vaid et temal oleks igavene elu!” (Jh 3, 16). Evangelium ütleb, et Jumal võtab taevariiki igauhe, keda vähegi saab võtta. Jumal otsib võimalust võtta, mitte jätta. Selleks aga, et Ta saaks võtta, on vaja patt maha jätta. Ent kuidas loobuda patust, kui meie

olemus juba on patune?

Olen täheldanud siinkohal inimeste arusaamades kolme võimaliku lahendusvarianti.

1. Patud liigitatakse „suurteks” (s.o. „surmapattudeks”) ja „väikesteks” (s.o. lihtsalt ebamugavust põhjustavateks eksimusteks). Piiblist leitakse kinnituseks ka vastavad fraasid. Näiteks: „On patt, mis on surmaks... ja on pattu, mis ei ole surmaks” (1 Jh 5, 16.17).

2. Inimene kuulutatakse tema teatud läbielu tulemusena patuvabaks, väites, et sellisele tasemele jõudnuna ei ole sellise inimese väärttegevus enam patt. Aluseks tuuakse näiteks piiblikest: „Ükski, kes on Jumalast sündinud, ei tee pattu” (1 Jh 3, 9).

3. Igasugune ülekohus on patt ja kuna patu tagajärg on surm, siis tuleb patust vabaneda, ja seda täiesti.

Selleks, et probleemi mõista, on vaja esmalt tabada patu olemus. „Igaüks, kes pattu teeb, teeb ka seda, mis on käsu vastu; ja patt on see, mis on käsu vastu” (1 Jh 3, 4). Jumala käsk keelab teatud teod või hoiakud, kuna need on ülekohtused.

Tinglikult võib küll eristada

Ajal, mil Ellen White tegevust alustas, valitses suur teadmatus teravishoiu, füsioloogia, hügieeni ja toitumise vallas. „Opiaate, arseeni, kalomeeli, tubakat ja alkoholi kasutati enamiku haiguste puhul ravimina. Õõhku peeti ohtlikuks ning seetõttu hoiti aknad tihedalt suletud. Palavikuhaigel oli keelatud tarvitada vedelikku. Riidetumistavad olid mitmes suhtes ebapraktilised, toitumine ühekülgne ning suhtumine toitainetes lausa hoolimatu,” nii iseloomustab tollast olukorda kaasaajameedik.

„Viimaste aastakümnete teaduslikud uurimused on hämmastavalt kinnitanud tema poolt kirja pandud põhimõtete kehtivust tervise ja toitumise vahelistes seostes,” kirjutas Cornelli Ülikooli professor toitumisteaduse alal Clive M. McCay. Tõsiteadus on punkt-punkti haaval kinnitanud E. G. White'ile nägemustes esitatud terviseriformi arusaamade õigsust.

Ta esindas harmooniliselt terviklikku käsitlust inimesest. Ta rõhutas vastutust tervise pärast mitte ainult inimese isikliku heaolu seisukohast lähtudes, vaid ka laiemas, sotsiaalses plaanis. Sügava kristlasena sidus ta tervishoiupõhimõtted kristliku „majapidaja” kohustusega olla võimalikult tarmukam ja suutelisem täitma oma elukohustusi.

Kust ta sai oma teadmised?

Kuidas on võimalik, et ta kirjutas pinnase ja atmosfääri saastumisest, loomsete rasvade ja suhkru liigse tarvitamise ohtudest, suitsetamise varjatud, kuid väga laastavast mõjust tervisele, alkoholi ning ravimite ebaõigest kasutamisest tulenevatest ohtudest veel sündimata laste arengule — ja seda kõike aastaid enne, kui teadusuuringud olid jõudnud neis küsimustes sama tulemuseni?

Lugeja soovib teada

kolme liiki ülekohut — a. Jumala vastu; b. ligimese vastu ja c. iseenda vastu — kuid kõik kolm on omavahel nii tihedalt seotud, et muutub küsitavaks nn. süütute patukeste mõiste.

Jutt „patukestest”, millega saab ikkagi taotleda taevariiki vastuvõtmist, tuleb meelde loo eidekestest, kes metsast kütteks hagu korjas. Lisades ühe rao teisele, pomises ta endamisi: „Kui ma selle jõuan koju viia, siis jõuan selle ka!” kuni ta ei jaksanud koormat paigast tõsta. Inimesed ei taha märgata, et „väike” on tegelikult „suur”.

Sageli peetakse väikeseks patuks oma ebatervislikke harjumusi — sigaretti, alkoholipitsi... Ja samas öeldakse süüdistavalt, et Jumal nuhtleb lapsi vanemate pattude pärast. Jumal on pärikkuse seaduse istutanud inimesse kõigi Tema poolt esialgu antud heade omaduste edasiandmiseks. Inimesed aga külvavad ja paljundavad selle kaudu haigusi, häda, surma ja leina ning küsivad mõistmatult, miks Jumal lubab nii paljudel süütult kannatada. Kes jõuaks üles lugeda ohvrite armeet nn. väikeste pahede lahinguväljal?

Kui paljude kohtu poolt süüdi mõistetud inimeste „suurte pattude” juured on nende vanemate „väikestes” hooletustes, hoolimatustes või isekuses! Vanemad on oma valitud eluviiside tagajärjel lastele aegsasti probleemiks. Kas see pole ülekohus (–patt)? Evangelist K. Lehtinen on märkinud: „Ei ole ükskõik, kas inimene on osake maailma probleemidest või osake nende lahendusest.”

„Või te ei tea, et teie ihu on teie sees oleva Püha Vaimu tempel, kelle te olete saanud Jumalalt, ja et te ei ole iseeneste omad? Sest te olete kalli hinnaga ostetud. Austage siis Jumalat oma ihus!” (1 Kr 6, 19.20). Olmenarkootikumide ori, liigsööja või isegi lohakalt must inime kujundab vabal tahtel karikatuuri oma Loojast ja Lunastajast. Kas see pole ülekohus (–patt)? Ei ole süütut pattu.

Pöördume hetkeks tagasi kolme väidetavalt lahendusvariandi poole. Kontekst ise selgitab esimese väite piiblikesti. (vt. 1 Jh 5, 16.17). Kui oleks tegemist teatud liiki konkreetse patuga, siis määratleks apostel selle täpselt. Siin on aga juttu eestpalve tähti-

Kuid kasvatuse ja tervishoiuprobleemid moodustavad ainult osa Ellen White'i tööst. Raamatu „Suur võitlus” eessõnas kirjutab ta nii: „Hea ja kurja vahelise pikaajalise võitluse stseenid on Püha Vaimu poolt valgustatuna avanenud nende ridade kirjutajale. Ühel ja teisel korral anti mulle võimalus jälgida ajastutepikkuse suure võitluse kulgu; võitlust Kristuse — Eluvürsti ja meie pääsemise Aluse — ning Saatana — kurjuse vürsti, patu algataja ja Jumala püha käsuõpetuse esimese rikkua — vahel. Sama vaenu, mis Saatanal on Kristuse vastu, kannab ta Kristuse järelkäijate vastu. Samasugust viha Jumala käsu põhimõtete vastu, samasugust petlikku strateegiat, mille abil valet esitatakse tõena, inimlikud seadused seatakse Jumala käsuõpetuse asemele ning inimesed meelitatakse Looja asemel kummardama loodut, võib täheldada läbi kogu ajaloo... Viimases suures võitluses kasutab Saatan sama taktikat, ilmutab sama vaimu ja tegutseb samas suunas nagu kõikidel eelnenud aegadel.”

Kas Ellen Harmon-White oli Jumala prohvet? Ilmutuseraamat kõneleb neist, kellel on Jeesuse tunnistus. Kreekakeelses algtekstis kasutatud sõna võib siinkohal mõista kaheti: kõne all on kas „tunnistus”, mida kristlased esitavad Jeesusest või „tunnistus”, mis on pärit Jeesuselt ja mida ilmutatakse kogudusele prohvetite kaudu. Viimast tõlgendust toetab Ilmutuseraamatus esitatud määratlus: „Jeesuse tunnistus on prohvetikuulutamise vaim” (19, 10). See tähendab, et Jeesus annab oma tunnistuse kogudusele prohvetikuulutamise vahendusel.

Lõpuaja koguduse keskel ilmneb muude Vaimu-annete kõrval eriliselt ka prohvetlik anne. Ellen White'i elus ilmnes „Jeesuse tunnistus” — mõistetagu seda sõna siis ühes või teises tähenduses.

susest ja patustaja hoiakust. Eri-nõus kahe nimetatud grupi vahel on pigem hoiakus ja motiivides, kui patuteos. See tähendab — kui patustaja tahe on mingilgi määral õigel poolel, tasub kindlasti teha eestpalvet.

Ka teise väite puhul toob selguse antud piiblitekst ise. (Vt. 1 Jh 3, 5—8.10). Väidetav uuestisünni või ülevaltsünni fakt ei muuda ühtki konkreetset ülekohtutegu õigeks teoks. Patt jääb patuks ja osutub veel ohtlikumaks siis, kui inimene väidab, et Jumala käsud on „patuste” ja mitte „Jumalast sündinute” tarbeks.

Järelikult jääb üle viimane võimalus — nimetada pattu õige nimemega; tunnistada kõik ülekohus Jumala, ligimese ja iseenda vastu surmaväärt patuks, millest tuleb otsustavalt vabaneda.

Ainus tee on Jeesuses! „Tulge minu juurde kõik, kes olete väevatud ja koormatud, ja mina annan teile hingamise!” (Mt 11, 28). „Kui me oma patud tunnistame, on tema ustav ja õige, nii et ta meile annab patud andeks ja puhastab meid kõigest ülekohtust” (1 Jh 1, 9). Andekspalumisest ei piisa, kui sellega ei kaasne siirast kahetsust ja aktiivset soovi pattu mitte enam korrata.

Kristuse vere puhastaval toimel on kaks aspekti:

1. Meie südametunnistuse puhastamine mõõdunud elupäevade jooksul

tehtud pattude süüst. „Sest kõik on teinud pattu ja on Jumala aust ilma ning mõistetakse õigeks täiesti muidu, tema armust, lunastuse läbi, mis on Kristuses Jeesuses, kelle Jumal on seadnud lepitusvahendiks usu kaudu tema veres, oma õiguse osutamiseks enne tehtud pattude arvestamata jätmise pärast” (Rm 3, 23—25). Selles osas ei saa me teha muud kui võtta ussu vastu Jeesuse õiguse kingitus, mis maksis Jeesusele elu hinna.

2. Meie usu läbi võib Kristuse veri meid puhastada mitte ainult meie minevikupattudest, vaid ka oleviku omadest, et näidata, et „Tema on õige ja teeb õigeks selle, kes on Jeesuse usust” (Rm 3, 26). Üks asi on anda tagantjärele hinnang oma teguviisile, teine asi on seista olevikus silmitsi juurdunud harjumuste ja kiusatustega ning toimida siiski õigesti. Viimatini-metatu nõuab pidevat tähelepanu keskendamist Jeesusele. „Teades, et teid ei ole kaduvaga, hõbeda või kullaga lunastatud teie tühiseist esivanemailt päritud eluviisidest, vaid Kristuse kui veatu ja laitmatu talle kalli verega” (1 Pt 1, 18.19).

Tõepoolest, vana loomus üritab alatasa segada. Saatan ei tunnusta meie Jumalale antud töotusi ega upu ristimisvette. Tunnistades, et meis püsib paratamatusena kaks olemust seni, kuni elame Saatana poolt okupeeritud patusel maal, võime siiski väita, et meis võidab see olemus, mida toidame.

Meis on võidukam see mõtteviis, mida toidame. Toites end erootika ja seiklusfilmide või muu

Igat prohvetlikku sõnumit ja õpetust tuleb vaagida Piibliga. Kui see ei ole kooskõlas Piiblis väljendatuga, siis tuleb sõnum hüljata kui vale, ning selline isik on valeprohvet. „Me katsume Ellen G. White'i kirjutised läbi Piibliga, kuid mitte mingis mõttes ei vae me Piiblit tema kirjutistega.”

Ellen White ise lausus oma suhetest Piibliga raamatus „Suur võitlus” muuhulgas nii: „Meie ajal on paljus mindud kõrvale Piibli õpetustest ja üleskutsetest, ning terav vajadus on pöörduda tagasi protestantismi suure põhimõtte: „Piibel ja ainult Piibel usu ja elu alusena” juurde... Vaimu ei antud ja ei saagi mitte kunagi anda, Piibli asendajaks. Pühakiri väidab selgesti, et Jumala Sõna on mõõdupuu, millega tuleb kontrollida kõiki õpetusi ja kogemusi... „Õpetuse ja tunnistuse juurde! Kui nõnda ei kõnelda, siis ei ole koitu!” (Jes 8, 20). Jumala rahvale esitatakse üleskute võtta Jumala Sõna kaitsekiilbiks valeõpetuste ja pimeduse vaimude eksitavate mõjutuste vastu. Saatan kasutab kõikmõeldavaid võtteid selleks, et takistada inimestel uurimast Piiblit, sest selle raamatu selged ütled paljastavad tema pettused.

Alati, kui Jumala töö läheb edasi, aktiveerib ka Saatan oma tegevust. Nüüd valmistub ta kõige võimsamaks lõplikuks võitluseks Kristuse ja Tema järelkäijate vastu. Peagi saab nähtavaks viimane suur pettus. Antikristus sooritab meie silme all imelisi tegusid. Võltsing meenutab nii väga originaali, et neid on võimatu teineteisest eristada ilma Piibli abita. Selle sõnaga tuleb läbi katsuda iga väide ja iga ime.”

Nii et „Jeesuse tunnistus” kutsub inimesi üles olema ustav Piiblis öeldule ja sellele tõe, mida Jeesus on ilmutanud.

(järgneb)

tühja-tähjaga, ei saa eeldada erilist vaimulikku või moraalselt valmisolekut. Jeesus ütles: Tõesti, tõesti ma ütlen teile, kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo tema verd, siis ei ole elu teie enestes!” (Jh 6, 53). Pärast seda kõnet lahkus suur hulk Jeesuse järgijaid. Allesjäänud aga tunnistasid: „Isand, kelle juurde me läheme? Sinul on igavese elu sõnad” (s. 68).

Küsimuse kogu lühivastus peitub minu arvates Piibli sõnades: „Sellepärast meiegi, et nii suur pilv tunnistajaid on meie ümber, pangem maha kõik koorem ja meid nii hõlpsasti takerdav patt ning jookskem kannatlikkusega meile määratud võidujooksmist, vaadates usu alustajale ja täidesaatjale Jeesusele, kes risti kannatas temale oodatava rõõmu asemel, häbist hoolimata, ja on istunud Jumala aujärje paremale käele” (Hbr 12, 1.2).

Lugeda Temast, mõelda Tema-le, suhelda Temaga, tähendab toiduda Temast. Valides sellise elupraktika, saavutame võidu vana olemuse üle. Sügav mõte peitub ka antud teksti viimases fraasis: „Ja on istunud Jumala aujärje paremale käele”. Ühendades end oma tahtes ja vaimus Temaga, kes on „istunud Jumala aujärje paremale käele” ja kes on samal ajal „iga päev meie juures maailma ajastu otsani”; Temaga, kes elab aina selleks, et kosta meie eest; Temaga,

kelle juurest leiame alati „armu oma abiks õigeks ajaks”, oleme sel hetkel võidukad igasuguse ülekohtu üle.

Tema puhastab meid. Jumal vajab seda meiepoolset hoiakuvõtet, et viia ellu oma plaan meie heaks. Meie selge hoiak patu suhtes ja otsustav astumine Tema jälgedesse (s.t. otsus anda oma elu Temale) teeb võimalikuks selle, et Jeesuse kaudu nähakse meis veatut Jumala last.

Võib täheldada, et selline hoiak kristalliseerub inimeses, kes teab, et ta seisab surma lävel ning ükski maine mõju ei takista tal väärtusi tõeselt hindamast. Võib täheldada, et selline hoiak kristalliseerub viimase põlvkonna kristlastes vahetult enne Kristuse teist tulekut, kui kristusevastane, metsaline püüab viimases meeleehtlikus ponnistuses suruda kõigile peale oma kompromissitult valikut. Selle surveolukorra lõpptulemus on fikseeritud Ilm 22, 11 „Kes ülekohtu teeb, tehku veel ülekohtu, ja kes on rüve, see rüvetu-gu veel enam; aga kes on õige, tehku veel õigust, ja kes on püha, see pühitsegu ennast veel enam!”

See hoiak selgineb meis igaühes, kui me võtame aega vaadata silma ristilöödud Kristusele, ning Tema küsib: „Seda tegin mina sinu eest, mida teed sa minule?”

REIN KÄSK

*PALVEHETK PÜHA — see õnnestab hinge,
purustab päevase askelduspinge.
Tulvab vaid rõõmu kui päikeseringe
minu — nii väsinud võitleja hinge.*

*PALVEHETK PÜHA — see varustab jõuga,
täidab sind uusima taevase nõuga.
Annab taas visadust sõuda ja sõuda
voolude vastu ka väikese jõuga.*

*PALVEHETK PÜHA — kui allikas veega,
võitleja hing end kosutab seega.
Karastust, värskust sealt alati keemas,
terviseallika elava veena.*

*PALVEHETK PÜHA — ta lõpul on rahu,
armastus merena hinge siis mahub.
Nüüd oled kurjusejõududest lahus,
voogab vaid armastus, rõõm ja suur rahu.*

*PALVEHETK PÜHA — su ees uuel aastal,
sellega pühid kõik tolmu ja saasta.
Sellega vaimujõu värskuse taastad.
Kasuta seda kõik järgnevat aastad.*

Mitmest paigast

Alates käesoleva aasta maikuust on võimalik Moskvas ja selle lähemas ümbruses igal reede öhtul jälgida poole tunnist adventteletprogrammi. Selle piirkonna ligikaudu 80 miljonit inimest saavad osa Ameerikas koostatud teleseeriast „Kirjutatud on” („It is Written”). Teleprogramm „It is Written”, mida ühe juhtiva autorina on aastaid toimetanud evangelist ja mitmete meilgi tõlgitud raamatute autor Georg Vandeman, on inimesteni jõudnud 1956. aastast alates. Nõukogude televaatajate jaoks koostasid saate autori sarja vii-

maste aastate saadetest; käsitletakse eelkõige aktuaalseid usu, perekonnaelu ja tervishoiu teemasid. Kõnealused saated on leidnud hea vastuvõtu nii Euroopas kui ka mujal maailmas.

Uue telesaate vaatajad võivad toimetusele kirjutades tellida endale venekeelse tõlke raamatust „Tee Kristuse juurde” ning Piibli õppevihikuid.

Kesktelevisiooniga sõlmitud leping näeb ette adventistide poolt pakutavaid telesaateid kuni seitsmeks aastaks. Järgmisel aastal peaks lisanduma veel üks poole tunnine saade.

.O.O.

Elades mööduvale aastale iseloomuliku hindade tõusu keskel,
TEATAME,

et uuest aastast hakkab „MEIE AJA” üksiknumber maksma 60 kopikat.

Aastatellimus 1992. aastaks on 6 rubla. Usume, et meie lehe lugejate arv kasvab! Igaüks teist teeb meie südame soojaks.

Teatage oma soovist tellida „Meie Aega aadressil: 202 400 Tartu, Linda 9 „Meie Aeg”.

Rahakaardiga tellimissummat saates ärge unustage lisamast eelnevale toimetaja nime, ning Teie täpset postiaadressi.

„Meie Aja” ilmumissagedus jääb esialgu endiseks — 6 numbrit aastas; seega üle kuu.

ALATI OOTAME teiepoolseid ettepanekuid, küsimusi, mõtteavaldusi!

„MEIE AEG” soovib oma lugejatele ja kõigile lehe valmimises osalenutele JÕULURAHU ja JUMALA SÕNA VALGUST UUE AASTA PÄEVADESSE! Ühtlasi täname teid kõiki koostöö eest.

„MEIE AEG”

Toimetaja: Mall Vahtramäe
Toimetus: 202 400 Tartu, Linda 9
kontakttelefon: 2 84 43

Trüklarv 10 000
Hind 30 kop.
Esialgne ilmumissagedus 6 numbrit aastas.
Tell. 3286. Trükikoda „Täht” Võrus.